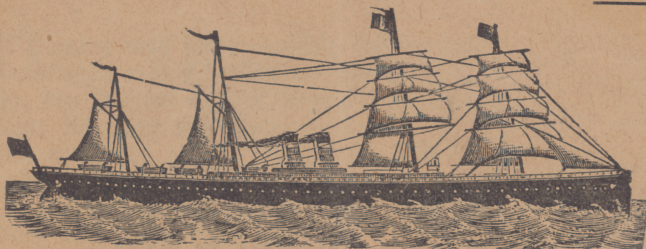

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50

mm

2det Oplag.

Grindring

om

Emigrantskibet „Norge“s

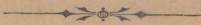
rædselsfulde Forlis og Undergang

da det stødte paa en Klippe ved

Rockfall i Atlanterhavet

Tirsdag den 28de Juni 1904

medhavende ca. 800 Passagerer, hvoraf henimod 600 druknede.

Pris 10 Ore.

Eftertryk forbydes.

Stjørdalen 1904
Georg Mancke's Forlag.

Forhandlere antages og erholder høi Rabat ved Henvendelse til Forfatteren, Georg Mancke, Stjørdalshalsen.

V box 29:866

Mel.: Saterjentens Søndag:
„Paa Solen jeg ser, det lider alt frem o. s. v.

Fra Hjemmet de drog, — de Store, de Smaa —
Graagubber og sprækfeste Karer,
Smaabarna som end hos Moderen laa,
Af Kvinder og Mænd en stor Skare!
I Hjemmet det blev dem for smaat, for trangt,
Dg Længslen den drog dem med Vælde
Langt bort fra sit Land, — saa langt — af! saa langt —
Langt udover Norriges Fjelde!

En havde en Far, En havde en Mor,
En havde en Broder, en Søster,
Som før ja' Farvel til hjemlige Fjord,
Dg nu fra de fremmede Ryster
Til Reisen saa gavmild Penge har sendt
Med Brevet i Posten: „Kom bare!
Med Livet I her Ser godt finder tjent!
Med Reisen det har ingen Fare!“

En havde vel Hus og Hjem, ja og Gaard,
Dg kunde vel hjemme sig hygge;
Men tykkes: „for lidt jeg ud af det faar,
Jeg ud vil og prøve min Lykke!“
Ja Alle de var af Fortrøstning fuld
Dg Haabet i Hjertet det lued;
„Hist venter mig Held, hist venter mig Guld!
Alt Lykken i Aanden han stued“.

Saa følger han Hus, saa følger han Hjem,
Mens Haabet i Diet det blinker,
Nu reiser jeg bort, nu følger jeg dem
Til Landet, hvor Lykken mig vinker;
Farvel da min Far, Farvel da min Mor!
Farvel da mit Lands Klippeborge!
Farvel ogsaa Du, hvem Trostab jeg svor —
Farvel Du! mit elskede Norge!

* * *

I Havnen man ser en vældig Kolos,
Fuldrigget med Storksten og Greier!
Ja, den kan vel nok en Storm byde Trods,
Naar stolt den paa Bølgerne neier.
Her stuves de ind, — de Store — de Smaa,
„Vel mødt! her er slet ingen Fare!“
Dg Ank'ret ophives: „Lad gaa! Lad gaa
Med hele den brogede Skare!“

Dg al Ting gaar bra, — om end af og til
Der „Noget“ om Hjertet kan „klemme“.
Det „er jo saa rart“ — om ei man det vil,
Dg Tanken sig fæster „der hjemme“.
Men Skibet det gaar sin vanlige Fart —
Endnu kun en Tid — og vi havner
Did hvortil vi iler, længter — og snart
Amerikas Jordbund vi favner.

Ja — Menneket haaber og tror og — spaar!
Hvem udgrunder Forsynets Gaader?
Kun Han som tæller hvert Mennekets Haar,
Alene dets Skjæbne kun raader!
De føler sig tryk, de Store —, de Smaa —;
I Drømme de Haabet ei slippe.
Mens endnu i Søvnens Arme de laa!
„Gaar Skibet sig ret paa en Klippe!“

Hvem tør vel forsøge, driste sig til
— Hvad enten i Skrift eller Tale —
Fuldt at beskrive det grufulde Spil,
End sige den Skræk at afmale.
Som greb her dem Alle — Enhver især —!
Hvem fatter og tolker den Tanke
Hos Den, som i Angsten, Døden saa nær,
Sig klamrer endnu til en Planke?

De gribes af Angst og Rædsel „de Smaa“ —
„De Store“ af Vanviddets Kvaler!
— Det gjælder jo Livet — ei agtes paa
De Styrendes Bønner og Taler.
— „I Vaaden, i Vaaden — før Skibet gaar
For evigt tilbunds med os Alle!“ —
Man skriger og jamrer, river og slaar
Dg la'r sig i Vaadene falde!“

